

Το μεγάλο που «κάνει» η Εκκλησία είναι αγίους

/ Γνώμες

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Σε μια κοινωνία άκρως εγωκεντρική, η οποία θρέφει και ευνοεί τον υπέρμετρο εγωισμό τα αποτελέσματα είναι ορατά και σε μεγάλο βαθμό τραγικά. Ποιος να εγείρει αντίλογο σε αυτό το « ποτάμι»; Μόνο οι άγιοι μπορούν να πουν κάτι διαφορετικό, και έχει αξία αυτό που λένε, όχι επειδή το πίστεψαν διανοητικά, αλλά επειδή το έζησαν και στην συνέχεια οι ίδιοι ή οι μαθητές τους το κατέγραψαν.

Το μεγάλο που «κάνει» η Εκκλησία, είναι αγίους. Δηλαδή ανθρώπους που δεν πεθαίνουν μέσα στις κοινωνίες, που η φθορά και ο θάνατος φαίνεται να εξουσιάζουν.

Έρχονται σε κάθε εποχή αυτοί οι άνθρωποι ως «επαναστάτες» και κάνουν την διαφορά. Ποιος όμως είναι αυτός ο ιδιαίτερος δρόμος που ακολουθούν; Ποια τα ορατά αποτελέσματα της πορείας τους μέσα στην ζωή;

Μιλώντας ο άγιος Μάξιμος, τον οποίο ιδιαιτέρως μελετούμε, για την αιτία των όντων και όποιου καλού αναφέρει: « Αιτία τῶν ὄντων καὶ αἰτία ὁποῦ καλοῦ ἔχουν τὰ ὄντα εἶναι ὁ Θεός. Ὅποιος λοιπὸν ταλαιπωρεῖται γιὰ χάρη τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς γνώσης

καὶ δὲν συνεπεκτείνει τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀνικανότητάς του κατὰ τὸ μέτρο τῆς προκοπῆς του μέτῃν Χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς δὲν ἔχει ξεφύγει τὸ ἐλάττωμα τῆς ὑπερηφάνειας. Ὅποιος πάλι ἀσκεῖ τὸ καλὸ γιὰ τὴν δική του δόξα, αὐτὸς προτιμᾷ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν Θεό, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν καρφί τῆς μάταιης δόξας. Καὶ ὁποῖος πραγματοποιεῖ ἢ ἐπιδιώκει τὴν ἀρετὴ πρὸς τὸ θεαθῆναι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων βάζει τὴν ἀνθρώπινη ἀποδοχή πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν θεία, νοσώντας ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀνθρωπαρέσκειας. Ὅποιος πάλι ἔβαλε στὴν συμπεριφορὰ του, κακὸ βούλα καὶ γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ, ἕνα ἐπίχρυσμα ἐν ἀρετῇ σεμνότητος, σκεπάζοντας τὴν πονηρὴ διάθεσιν τῆς γνώμης μ' ἕνα φαινομενικὸ σχῆμα εὐσέβειας, ἐξαγοράζει τὴν ἀρετὴν μετὸν δόλο τῆς ὑποκρισίας...». Αὐτὸς εἶναι ὁ πατερικὸς λόγος! Ὁ ὁποῖος αποτυπώνει τὰς ἀνθρώπινες συμπεριφορὰς, τὰ πάθη καὶ τὰς ἀρετὰς, τόσο ξεκάθαρα, ὥς ἀποτέλεσμα ἐνὸς ἀξονικοῦ τομογράφου. Αὐτὸς ὁ πατερικὸς λόγος δὲν ἀφορᾷ θαρρῶ οὔτε καν σὲ πιστοὺς χριστιανοὺς, ἀλλὰ σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ βελτιώσει τὸν ἑαυτό του. Ὁ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει. Μας σημειώνει τὰς παθογένειαις τῶν προσώπων καὶ τῶν κοινωνιῶν ποὺ τὰς ἀποτελοῦν. Καταγγέλλει τὰ κακῶς κείμενα, διαβλέπει τὰς πληγὰς καὶ προσφέρει τὰ ἀνάλογα φάρμακα.

Ἀπὸ τὸ σπουδαῖο ἀπόσπασμα τοῦ ἁγίου Μαξίμου, θὰ μείνουμε μόνον στὸ «φαινομενικὸ σχῆμα τῆς ὑποκρισίας». Εἶναι ἕνα σοβαρὸ θέμα αὐτό, ποὺ ἀφορᾷ σὲ μιὰ μεγάλη μερίδα ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν ἐντὸς Ἐκκλησίας. Τὸ μεγάλο πρόβλημα γιὰ αὐτοὺς εἶναι ἡ κάλυψιν τῶν παθῶν με ἕνα ἔνδυμα εὐσεβοφάνειας. Οἱ συνέπειαι μιᾶς τέτοιας προσπάθειας καὶ συμπεριφορὰς ὁμῶς εἶναι ἰδιαιτέρως σοβαρές. Κατὰρχῃν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δὲν χαίρεται τὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἀφοῦ δὲν ζεῖ τὸν δρόμον τῆς θεοκοινωνίας. Δὲν λαμβάνει τὰς χαρὰς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐπίσης, παρουσιάζει στοὺς γύρω του ἕνα παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν, διαστρεβλώνοντας τὴν εἰκόνα τῶν χριστιανῶν. Πόσες φορές ἔχουμε ἀκούσει κριτικὰς γιὰ τὴν στάσιν καὶ συμπεριφορὰ τῶν «ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας». Εἶναι συχνὸ τὸ φαινόμενον μάλιστα, νὰ μὴν πλησιάζουν ἄνθρωποι στὴν Ἐκκλησίαν, ἢ χρησιμοποιώντας αὐτὸ βέβαιον ὡς ἀφορμὴν, ἐξαιτίας τέτοιων «χριστιανικῶν» παραδειγμάτων. Ἐκεῖ ἡ εὐθύνη γίνεται μεγάλη καὶ τὸ πρόβλημα διογκώνεται. Ὁ πιστὸς εἶναι λυχνάριον μέσα στὸ σκοτάδι, ἕνα φῶς μέσα στὴν καταχνιά. Ὅταν δὲν εἶναι αὐτό, ἀπλᾶ ἐγίνε ξεφύγει τῆς πορείας. Στὴν ὀρθὴ πορεία μας καλούμαστε σὲ ἀναγνώρισιν τῶν παθῶν καὶ τῶν λαθῶν μας καὶ στὴν συνέχεια μιᾶς φιλότιμης προσπάθειας γιὰ τὴν ἐκκοπήν των. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἀπλή, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐπιστήμη. Χρειάζεται κόπος καὶ κυρίως χρειάζεται δουλειὰ με τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν μας. Μία ἐργασία ὁμῶς ποὺ περνᾷ μέσα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.